

РЕШЕНИЕ

№ 2299

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 09.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3064** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на У.-И Л., гражданин на Република К. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 13.2.2020 г. от завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в П., Китайска народна република.

Жалбоподателката твърди, че е закупила 125 125 бр. акции на българското търговско дружество [фирма] за сумата от 1 000 950 лв., като по този начин е изпълнила условията на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ ЗЧРБ. Подала е искане до Българската агенция за инвестиции, към което е приложила изискуемите по закон документи, удостоверяващи направеното вложение, в резултат на което е получила удостоверителен документ относно изпълнение на изискванията на посочената норма. Въпреки това, ответникът е отказал издаване на виза на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ – с действията си е поставила или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на Република България. Твърди, че по този начин е нарушен чл. 14 от Конвенцията за забрана на дискриминацията, доколкото не става ясно по какъв начин са изпълнени предпоставките на посочената норма от ЗЧРБ. Следва да се има предвид и че жалбоподателката е съпруга на гражданин със статут на постоянно пребиваващ на територията на Република България чужденец, с което се пречатства възможността ѝ да бъде със своето семейство.

Ответникът – консултът на Република България в [населено място], Китайската народна република, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна; решението да бъде съобразено със становищата на дирекция „Миграция“ и ДАНС.

Представителят на СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателката е подала заявление за виза, на 10.12.2019 г. Като основание е посочила „съпруга на постоянно пребиваващ“. Установява се, че нейният съпруг /така свидетелство за брак от 26.12.2018 г./– Ву И.-Чин, е постоянно пребиваващ чужденец с разрешение № 648232/4.2.2019 г. /видно от удостоверение от 21.11.2019 г./

Жалбата е подадена в срок. В нея се излагат твърдения за това, че жалбоподателката е съпруга на И.-Чин ВУ, който е със статут на постоянно пребиваващ на територията на Република България. Ето защо се твърди, че с постановления отказ се препятства възможността семейството да бъде заедно, именно с което се нарушава правото на зачитане на личния и семейния живот на гражданите. С оглед изложените твърдения, както и предвид установеното по делото, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ за обжалваемост на процесния отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). В жалбата се излагат твърдения за нарушаване правото на семеен живот, зачитането на който се гарантира от Европейската конвенция за правата на човека.

Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 51 от 29.8.2018 г. на посланика на Република България в П., К., в рамките на предоставените му правомощия; спазена е предписаната от закона форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ - с действията си жалбоподателката е поставила или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или има данни, че действа против националната сигурност.

Отказът е мотивиран въз основа на постъпило становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ до дирекция „Миграция“, към което е приложено отрицателно становище относно молби за издаване на дългосрочни визи, отразено в справка № RB 202001-001-03-M-6-178/17.1.2020 г. Видно от писмо с рег. № М-298/17.1.2020 г., към него не е имало приложения, поради което и в дирекция „Миграция“ не е постъпвала тази справка.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Предвид становището на Държавна агенция „Национална сигурност“, дадено на основание чл. 42 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ /ЗДАНС/, ответникът е следвало да действа при условията на обвързана компетентност, като постанови оспорения акт. В случая и предвид това становище, законът предвижда при издаването на виза, каквато е процесната, превес да има именно националната

сигурност и интересите на българската държава, съпоставени с личните интереси и съответно – правото на зачитане на личния и семеен живот в полза на жалбоподателката.

В този смисъл е и практиката на Съда по правата на човека във вр. с чл. 2, пар. 1 от Протокол 4. Така решението на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г. по делото А. срещу Н., пар. 71 – правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. В този смисъл и цитираното от ответника решение по делото В. срещу А. от 12 юни 2012 г.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

По разноските. Предвид неоснователността на жалбата, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У.-И Л., гражданин на Република К., родена на 9.5.1967 г. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 13.2.2020 г. от завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в П., Китайска народна република.

ОСЪЖДА У.-И Л., гражданин на Република К. да заплати на Министерството на външните работи сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: